

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. D.**, narozený x
státní příslušností x
bytem v ČR: x

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021 č. j. CPR-2498-3/ČJ-2021-930310-V238

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 21. 4. 2021 č. j. CPR-2498-3/ČJ-2021-930310-V238 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. KRPA-259442-19-15/ČJ-2020-000022-VP ze dne 21. 11. 2020. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o

změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ust. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy uplyne stanovená doba k vycestování. Současně se podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanoví doba k vycestování z území členských států Evropské unie do 20 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.

2. Žalobce v žalobě namítal, že závěr, který učinil správní orgán prvního stupně, tedy že svým jednáním naplnil skutkovou podstatu ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, neodpovídá aktuální judikatuře Nejvyššího správního soudu, dle které je smyslem daného ustanovení zákona ochrana veřejného pořádku do budoucna a nikoli potrestání za aktuální protiprávní jednání. Za daného skutkového stavu měl za to, že v duchu judikatury nepostačuje samotné odsouzení pro trestný čin k naplnění pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ a také, že nelze na základě jednoho excesu predikovat existenci důvodného nebezpečí, že by při svém pobytu mohl narušit veřejný pořádek závažným způsobem v budoucnu. Dle jeho názoru tak nedošlo k naplnění dílce ust. § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců.
3. Vydáním napadeného rozhodnutí mělo také dojít k porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu, protože napadené rozhodnutí neodpovídá okolnostem daného případu. Také odkázal na rozhodnutí žalovaného č.j. CPR-2151-3/ČJ-2021-930310-V237, kdy žalovaný měl ve skutkově shodném případě postupovat zcela odlišným způsobem a vznikl tak nedůvodný rozdíl. Mělo tak dojít k porušení základních zásad činnosti správního orgánu, neboť správní orgán nevyšel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, přijaté řešení není v souladu s veřejným zájmem a neodpovídá okolnostem daného případu, vznikl nedůvodný rozdíl a také nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch žalobce.
4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, kdy protiprávní jednání žalobce je doloženo spisovým materiálem a řádně odůvodněno. Ve svém postupu neshledal pochybení a navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: úřední záznam č.j. KRPA-259442-1/ČJ-2020-000022 ze dne 5. 10. 2020, podkladové materiály č.j. KRPA-259442-2/ČJ-2020-000022-ZSV, oznámení o zahájení správního řízení č.j. KRPA-259442-12/ČJ-2020-000022-ZSV ze dne 6. 10. 2020, protokol o výsledku účastníka správního řízení č.j. KRPA-251542-13/ČJ-2020-000022-VP, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č.j. KRPA-259442-19/ČJ-2020-000022-VP ze dne 21. 11. 2020, odvolání žalobce ze dne 23. 11. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č.j. CPR-2498-3/ČJ-2021-930310-V238 ze dne 21. 4. 2021.

7. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 5. 10. 2020 v čase 12:00 hod. byla hlídka Policie ČR vyslána na Magistrát hl. m. Prahy – odbor dopravně správních činností, kde se nacházeli dva cizinci, kteří předložili padělané řidičské průkazy. Hlídka se dostavila na místo a pracovnice úřadu jim označila dva muže ukrajinské národnosti, kteří si zde chtěli vyměnit ukrajinské řidičské průkazy za české. Při předložení ukrajinských dokladů pojali pracovníci úřadu podezření, že doklady jsou falešné, porto byla přivolána hlídka cizinecké policie. Muži byli hlídkou vyzváni k prokázání totožnosti, dle předložených dokladů se jednalo o žalobce a dalšího občana Ukrajiny. Pracovnice úřadu předložila hlídce ukrajinský řidičský průkaz č. X na jméno žalobce, po kontrole lupou hlídka pojala také podezření, že se jedná o padělky. Vzhledem k těmto skutečnostem byl žalobce zajištěn a převezen na oddělení cizinecké policie. Byla provedena fotodokumentace, kontrola v systému AFIS. Řidičské průkazy byly následně předány oddělení specializovaných činností policie ke kontrole a bylo potvrzeno, že se jedná celkově padělky. Dne 6. 10. 2020 bylo s žalobcem zahájeno správní řízení dle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2) zákona o pobytu cizinců. Dne 22. 11. 2020 bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, proti kterému podal žalobce dne 2. 12. 2020 odvolání. Toto odvolání bylo žalobou napadeným rozhodnutím č. j. CPR-2498-3/ČJ-2021-930310-V238 ze dne 21. 4. 2021 zamítnuto a bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
8. Žalobce byl za spáchání přečinu padělání a pozměnění veřejné listiny dne 22. 10. 2020 odsouzen trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 podle ust. § 348 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku s přihlédnutím k ust. 314e odst. 2 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu k trestu odnětí svobody v délce trvání 4 měsíce, výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 15 měsíců.
9. Při výslechu účastníka správního řízení ze dne 6. 12. 2020 žalobce správnímu orgánu sdělil, že naposledy do schengenského prostoru přicestoval dne 13. 7. 2020 z Kyjeva do Prahy. Do České republiky přicestoval za prací, na území má povolen dlouhodobý pobyt za účelem zaměstnání. Padělaný řidičský průkaz si obstaral přes zprostředkovatele, kterého našel na internetu, za 5 000 Kč. Doklad obdržel prostřednictvím poštovních služeb. V České republice žije na ubytovně společnosti, pro kterou pracuje, a bydlí zde od svého příjezdu. Konstatoval, že na území nepáchal trestnou činnost, vyjma padělaného řidičského oprávnění. Neuvedl žádnou překážku, která by bránila jeho vycestování do země původu.
10. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně č. j. KRPA-259442-19-15/ČJ-2020-000022-VP ze dne 21. 11. 2020 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
11. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
12. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 10 let, je-li důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek.*

13. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
14. Podle ust. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře uvádí, že se za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje například takové rozhodnutí, v němž nebyly vypořádány všechny žalobní námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení soud považoval za nedůvodnou a proč žalobní námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jak byla naplněna zákonná kritéria, případně by nepřezkoumatelnost rozhodnutí byla dána tehdy, pokud by spis obsahoval protichůdná sdělení a z rozhodnutí by nebylo zřejmé, které podklady byly vzaty v úvahu a proč (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, zveřejněný pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, zveřejněný pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, zveřejněný pod č. 386/2004 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, zveřejněný pod č. 81/2004 Sb. NSS). Výše uvedená rozhodnutí tak představují výkladové vodítko pro posouzení, zda lze úvahy a závěry správního orgánu považovat za přezkoumatelné, či nikoli.
16. Městský soud v posuzovaném případě dospěl k závěru, že z žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, jakým způsobem byla naplněna zákonná kritéria ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že: *„Toto ustanovení cizinec naplnil tím, že se dne 05. 10. 2020 prokazoval na Magistrátu hl. m. Prahy – Odbor dopravně správních činností, ul. Na Pankráci 1685/17,19- Praha 4, řidičským průkazem Ukrajiny č. X znějící na jméno A. D., nar. X, st. přísl. UKR jako svým vlastním, kdy bylo odborným zkoumáním č.j. KRPA-259651/ČJ-2020-000021 zjištěno, že se jedná o celkový padělek. Cizinec byl za toto jednání dne 22. 10. 2020 odsouzen trestní příkazem, vedeno pod 1 T 141/2020, podle § 384 odst. 1 trestního zákoníku s přihlédnutím k § 314e odst. 2 trestního řádu k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců.“* a následně se věnoval výkladu pojmu závažné narušení veřejného pořádku. Takovéto odůvodnění aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců považuje městský soud za zcela nedostatečné, neboť z něj není zřejmá úvaha správního orgánu prvního stupně, která ho vedla k závěru, že je důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ani žalovaný ve svém rozhodnutí neodstranil tento nedostatek, protože se také zaměřil zejména na výklad pojmů „veřejný pořádek“ a „závažné narušení veřejného pořádku“, v detailech se ztotožnil se správním orgánem prvního stupně. Konstatoval také, že účelem ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců je ochrana veřejného pořádku do budoucna, tudíž umožňuje správní vyhoštění cizince, který by mohl narušit veřejný pořádek, žádným způsobem však neaplikoval své závěry na konkrétní případ žalobce.

17. Z žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není zřejmé, proč považují správní orgány žalobcem spáchaný přečin za způsobilý naplnit kritéria ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců, když Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku č.j. 7 As 152/2012 – 51 ze dne 29. 8. 2013 konstatoval, že: *„Závažnějším z uvedených jednání je nepochybně spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny. Avšak ani toto jednání není podle Nejvyššího správního soudu natolik závažné, aby odůvodňovalo zamítnutí stěžovatelovy žádosti. [...] Přečin stěžovatele nevykazuje nic, co by bylo možné srovnávat např. s terorismem či jinou závažnou trestnou činností. Jiná trestná činnost přitom stěžovateli vytýkána nebyla. Ani s ohledem na spáchání uvedeného přečinu tedy nelze vyslovit závěr, že by stěžovatel představoval vyšší „nebezpečí“ pro společnost.“* K tomuto soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 8/2020 - 32 ze dne 12. 3. 2020, ve kterém soud konstatoval, že *„Naplnění pojmu závažného narušení veřejného pořádku užitého v § 75 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2010, nelze ztotožnit s jakýmkoliv protiprávním jednáním cizince. Musí jít o jednání vskutku závažné (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) citovaného zákona naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální.“* Nejvyšší správní soud tedy ve své judikatuře dospěl k závěru, že spáchání přečinu padělání a pozměňování veřejné listiny samostatně nepředstavuje vyšší či závažné nebezpečí pro společnost.
18. Také v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, je řečeno, že: *„je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“* Správní orgány se však žádným způsobem nevypořádaly s tím, proč by právě jednání žalobce v posuzovaném případě mělo představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, a proč by se mělo vymykat judikatuře Nejvyššího správního soudu, zatížily tak svá rozhodnutí vadou, neboť odůvodnění aplikace ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců je v daném případě zcela nedostatečné a není z něj zřejmé, jakým způsobem byla naplněna zákonná kritéria ust. § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců.
19. Soud se nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť jejich posouzení by na shora vyslovený závěr nemělo žádný vliv.
20. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobě vyhověl, zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení bez jednání a to pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a současně dle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je dle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. v dalším řízení vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku. Žalovaný tak v dalším řízení odstraní nedostatky, které mu soud vytkl tímto rozsudkem.
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce byl ve věci úspěšný, avšak žádné prokazatelné náklady řízení mu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. července 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.